

Arnhem, 16 maart 2025

Lief Arnhem,

Je binnenstad rook naar natte trui
die naast een kampvuur te drogen was gehangen.

Herinnering aan vuur maar niet aan feest.

Politielinten en scheve hekken sloten je centrum af voor ramptoeristen zoals ik.

Op de Jansplaats stond, naast Karel van Gelre, hertog in natuursteen,
politie te fiets. Hij aanschouwde na de oorlog de wederopbouw van Arnhem.
Driemaal is het beeld onthoofd geweest. Hij is geblinddoekt, beklad,
van een rode verfneus voorzien. Maar nooit heeft hij hoeven meemaken
hoe hij versteend en onmachtig, drie mannen brand zag stichten,
zijn uitzicht door vlammen weggevreten.

Ik liep een rondje om het afgezette blok,
zag hoe de hitte gelikt had aan café de Move,
waar ik als tiener op gitaren danste en mijn eerste biertjes dronk
waar ik volwassenheid zocht en afleiding vond.

De balken van het pand erachter wezen geblakerd naar de hemel.

Ik sprak met een vriendin over veranderingen,
dat die je alleen opvallen als ze zich niet te traag voltrekken,
dat je, wanneer je lang in dezelfde stad woont,
vaak afscheid neemt van stukjes verleden zonder het te weten.

Je herinneringen passen zich aan de werkelijkheid aan,
je hersenen doen zonder ophouden aan geschiedvervalsing.

Café de Move bestaat allang niet meer,
droeg op dezelfde hoek steeds andere namen,
ik was er al vijftien jaar niet meer geweest -
de laatste keer was op iets dat 'wodka woensdag' heette,
ik kwam er studenten tegen die ik les gaf
en mijn winterjas werd er gejat.

Veranderingen vallen alleen op wanneer ze schoksgewijs gaan,
verleden dat niet slijt maar wordt vernietigd -
was ik ramptoerist? Of kwam ik afscheid nemen van een stukje stad
en daarmee ook van een stukje van mezelf.

Arnhemmers zijn een stug volk, we weten het,
we halen onszelf graag neer maar blijven niet lang liggen -
dit wordt niet onze eerste wederopbouw.

Maar we vergeten niet.

We vergeten niet.

Dit vuur heeft een gat in ons hart gebrand.